# Skandinaviens Stjerne.

## Organ for de Sidste-Dages Hellige.

**Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.**

Nr. 1. Den 1ste Oktober 1894. 44de Aargang.

## Vore Troesartikler.

Forelæsninger af Ældste James E. Talmage for den theologiske Klasse i Kirkens Universitet i Salt Lake City.

(Fra Juvenile Instructor.)

(Fortsat fra forr. Aarg., Side 379.)

### Syvende Artikel.

„Vi tro paa Tungemaalsgaven, Profeti, Aabenbaring, Syner, Helbredelse, Udlæggelse af Tungemaal o. s. v."

#### Aandelige Gaver.

**Kjendetegn paa Guds Værk.** Som det er blevet sagt i den sidste Forelæsning af denne Række, maa Alle, som paa den rette Maade ville forrette i Evangeliets Ordinanser, være iførte Magt og Myndighed fra Himmelen til at udføre dette høje Kalds Pligter. Naar disse Herrens Tjenere saaledes blive iklædte den guddommelige Kraft, da ville de ikke mangle Beviser paa deres Herres og Mesters Yndest; thi det har altid været et sikkert Kjendetegn paa Guds Handlemaade med Menneskene, at han tilkjendegiver sin Kraft ved at tildele dem en Mangfoldighed af Gaver, der ere egnede til at ophøje og forædle, og som med Rette kaldes Aandens Gaver, der ere egnede til at ophøje og forædle, og som med Rette kaldes Aandens Gaver. Disse vise sig ofte paa en Maade saa forskjellig fra den sædvanlige Tingenes Orden, at de betragtes som mirakuløse og overnaturlige. Bibelens og Mormons Bogs Historie viser, at Herren tilkjendegav sig paa denne Maade i forrige Tider, og fra Adams Dage indtil nærværende Tid have Guds Profeter været begavede med saadanne Kræfter. Naarsomhelst Præstedømmet har forvaltet i en organiseret Kirke paa Jorden, ere Hjordens Medlemmer blevne styrkede i deres Tro og i andre Henseender paa mange forskjellige Maader blevne velsignede formedelst disse Kirkens Naadegavers Paavirkning. Vi kunne trygt anse Tilværelsen af disse aandelige Kræfter som et af de væsenlige Kjendetegn paa den sande Kirke; hvor disse ikke findes, der

er heller ikke Guds Præstedømme i Virksomhed. Mormon erklærer højtidelig, at Miraklernes Tid vil aldrig ophøre i Kirken, saa længe der findes en Sjæl paa Jorden, som skal frelses; „thi," siger han, „det er formedelst Tro, at Mirakler blive udførte; og det er formedelst Tro, at Engle vise sig og tjene Menneskene; derfor, om disse Ting have ophørt, ve Menneskenes Børn, thi det sker formedelst Vantro, og Alt er forgjæves." Da Moroni stod paa Gravens Bred, giver han et frimodigt Vidnesbyrd om, at de aandelige Naadegaver aldrig ville ophøre, saa længe Verden staar, undtagen at det vil ske formedelst Menneskenes Vantro. (Moroni 10, 19. 23—27.) Læg Mærke til denne Profets Ord, der ere rettede mod dem, „som fornægte Guds Aabenbaringer og sige, at de ere afskaffede, saa at der er ingen Aabenbaringer, ej heller Profetier eller Gaver eller Helbredelse eller Tungemaal og deres Udlæggelse. Se, jeg siger Eder, at den, som fornægter disse Ting, kjender ikke Kristi Evangelium; ja, han har ikke læst Skrifterne; om han har, forstaar han dem ikke. Thi læse vi ikke, at Gud er den Samme i Gaar og i Dag og til evig Tid, og at hos ham findes ingen Forandring eller Skygge af Omskiftelse? Og nu, om I have gjort Eder Forestilling om en Gud, hos hvem der er Forandring, og i hvem der er Skygge af Omskiftelse, da have I gjort Eder en Forestilling om en Gud, som ikke er en Gud, der gjør Mirakler. Men se, jeg vil vise Eder en Gud, som gjør Mirakler, ja, Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud; og det er den samme Gud, som skabte Himlene og Jorden og alle Ting, som i dem ere." (Mormon 9, 7—11.)

**Aandelige Gavers Egenskaber.** De Gaver, der her omtales, bestaa fornemmelig i Myndighed og Kraft, hvorigjennem Guds Hensigter udføres, selv om Tingenes naturlige Gang derved forandres og tilsyneladende beherskes. Ved denne Myndighed og Kraft blive de Syge helbredede foruden Medicin eller Lægekunst, onde Indflydelser overvindes, Mørkets Aander undertvinges; de Hellige, ydmyge og svage som de ere, frembære deres Vidnesbyrd og udtrykke paa andre Maader deres Pris og Tak til Gud i nye og fremmede Tungemaal, medens andre oversætte eller udlægge de udtalte Ord; den svage og begrænsede menneskelige Forstand kan oplives formedelst den himmelske Paavirkning af aandelige Syner og lyksalige Drømme, saa at den kan se og fatte de Ting, som i Almindelighed ere holdte tilbage fra de Dødeliges Sandser; en direkte Kommunikation med al Visdoms Kilde kan oprettes, og Aabenbarelse om Guds Vilje kan erholdes.

Disse Gaver har Herren lovet til alle dem, som tro paa hans Navn; de skulle følge efter Lydighed til Evangeliets Fordringer. (Mark. 16—18; Pagtens Bog, 4, 10. 11.) De skulle tjene til de Troendes Trøst og Opmuntring og som en Tilskyndelse, for at kunne opnaa et højere Samkvem med den Helligaand. De ere ikke givne som Tegn for at føje de Ondes og de Ugudeliges Nysgjerrighed, ejheller for at tilfredsstille den uudtømmelige Higen efter det Vidunderlige. (Matt. 12, 38. 39; Mark. 8, 11. 12; Luk. 11, 16. 29.) Mænd ere blevne omvendte formedelst Mirakler, men Begivenheder gjennem deres Liv have lagt for Dagen, at de vare enten Saadanne, som vilde have erhvervet sig Kundskab om Sandheden ved andre Lejligheder, eller ogsaa vare de kun paavirkede paa en overfladisk Maade, og saa snart det første Indtryk af denne nye Fornemmelse var for-

svunden, henfaldt de atter til det Mørke, som de for Øjeblikket vare undslupne fra. Mirakler ere ikke oprindelig egnede og i Virkeligheden ikke nødvendige til at bevise Guds Tilværelse; Tildragelser af mindre Betydning og Skaberværkets Regelmæssighed vidne derom. Men til det Hjerte, som allerede er ydmyget og renset formedelst Sandhedens Vidnesbyrd, til den Sjæl, som er oplyst ved Aandens Kraft, som er bleven bevidst om den Lydighedstjeneste, Evangeliet fordrer, kommer Miraklernes Stemme med en opmuntrende Efterretning om en kjærlig Faders vedvarende Yndest, med nye og kraftigere Beviser paa en altid barmhjertig Guds Storhed.

Selv paa den Vantro burde Undergjerningernes Vidnesbyrd gjøre et Indtryk, i det Mindste i den Grad, at de burde lede til en Undersøgelse af den Kraft, hvorved disse Gjerninger bleve udførte. I saadanne Tilfælde ere Mirakler som „en høj Røst, der taler til dem, som ere tunghøre." Hensigten med aandelige Gaver i Kirken er tydelig fremstillet i en Aabenbaring fra Herren til Joseph Smith: „Vogter Eder derfor, at I ikke blive forførte, og paa det I ikke skulle blive forførte, tragter efter de bedste Gaver, altid ihukommende, i hvad Hensigt de bleve givne; thi sandelig siger jeg Eder, de bleve givne til deres Nytte, der elske mig og holde alle mine Befalinger, og den, der stræber at gjøre det, at Alle maa have Gavn deraf, som søge eller bede af mig, som beder, men ikke om et Tegn, at han maa fortære det i sine Lyster." (Pagtens Bog 16, 4.)

**Mirakler** ere almindelig betragtede som overnaturlige Hændelser, der forekomme i Modsætning til Naturens Love. En saadan Opfattelse er aldeles vildfarende, thi Naturens Love ere ubrødelige og maa ikke overskrides. Alligevel, eftersom den menneskelige Forstand med Hensyn til disse Love selv under de gunstigste Forhold er meget ufuldkommen, ville Begivenheder, der ere nøjagtig i Overensstemmelse med de naturlige Love, kunne synes disse modstridende. Hele Naturens Indretning er grundet paa Orden og i Følge et regelmæssigt System. Naturens saavel som Menneskenes Love have forskjellige Grader. Anvendelsen af en højere Lov i hvilkensomhelst særskilt Henseende tilintetgjør ikke en, der er af ringere Kraft eller Gyldighed; den underordnede Lov er i enhver Henseende lige saa praktisk som forhen for det Øjemed, i hvilket den blev indstiftet. For Eksempel, Samfundet har bestemt Love, der forbyde Enhver, under Udsættelse af stor Straf, at utilbørlig tilegne sig en anden Mands Ejendom; dog alligevel hænder det undertiden, at Lovens Embedsmænd med Magt sætte sig i Besiddelse af en anden Persons Ejendom, mod hvilken Udpantning har fundet Sted; saadanne Handlinger udføres for at fyldestgjøre Loven og ikke for at overtræde den.

Jehova befalede: „Du skal ikke ihjelslaa," og Menneskene have overalt i hele Verden stadfæstet denne Lov ved at fastsætte Straf for Overtrædelse deraf. Dog alligevel beviser den hellige Skrift, at den *store Lovgiver* har i mange Tilfælde udtrykkelig selv befalet sine Tjenere at haandhæve Retfærdigheden ved at berøve de Ugudelige Livet. Dommeren, som afsiger Dødsdom over den skyldige Morder, og Skarpretteren, som udfører dette frygtelige Hverv, handle ikke i Modsætning til Budet: „Du skal ikke ihjelslaa," men derimod virkelig for at opretholde denne Forordning. Vi ere til en vis Grad bekjendte med nogle af de Principer, efter hvilke Naturens Kræfter virke, og vi forbauses

ikke ved at overveje dem; dog, naar vi granske dem nøjere, vil det vise sig, at selv de almindeligste af disse synes at være vidunderlige og besynderlige. Men alle Begivenheder, der overgaa de sædvanlige, betragtes som mirakuløse, overnaturlige, om ikke unaturlige, og vi indgydes med Ærefrygt i større eller mindre Grad formedelst de Samme.*) Selv Dyrene blive bange for det, som de ikke forstaa. Da Profeten Elisa bevirkede, at Øksen flød paa Vandet (2. Kong. 4, 5.), saa anvendte han til sin Tjeneste, ved at udøve Præstedømmets Myndighed, en Kraft, der var Tyngdekraften overlegen. Jernet var unægtelig tungere end Vandet, og alligevel blev det, formedelst denne høje Magt, løftet op og understøttet eller saa at sige holdt oppe paa Overfladen som af en menneskelig Haand eller af Noget, der flyder.

Vin bestaar i Almindelighed af fire Femtedele Vand og Resten af forskjellige kemiske Bestanddele, hvilke for en god Del findes i Elementerne, og som i stor Mængde forekomme i Luften og Jordbunden. Den almindelige Fremgangsmaade, eller hvad vi kalde den naturlige Methode, at bringe disse Elementer i behørig Sammensætning, er at plante Vinranken og derefter beskytte og dyrke den, indtil Druerne modnes og ere færdige til at afgive sin Saft i Vinpressen. Men ved Udøvelsen af en Kraft, som ikke er tilgjængelig for almindelige Dødelige, samlede Frelseren, ved Bryllupper i Cana, disse Elementer sammen og foraarsagede, at en kemisk Forvandling i Vandkrukkerne af Sten fandt Sted, der havde til Følge, at ægte Vin blev tilvejebragt. (Joh. 2, 1—11).

Paa samme Maade var det, da Mængden blev bespist, at, formedelst hans præstelige Paavirkning og myndige Velsignelse, Brødet og Fiskene tiltog i Substans, som det efter den naturlige Gang at dømme vilde have medtaget flere Aar at frembringe. Da de Spedalske, Værkbrudne og Skrøbelige bleve helbredede, bleve de syge Legemsdele atter bragte i deres normale og sunde Tilstand; de skadelige Stoffer, der virkede som Gift i Cellevæven, bleve fjernede paa en hurtigere og kraftigere Maade end gjennem Mediciner og Lægehjælp.

Ingen alvorlig Jagttager, ingen tænkende Person kan tvivle paa Tilværelsen af Kundskaber eller Organismer, som de menneskelige Sandser ikke kunne fatte. Denne Verden med de Grundstoffer og Kræfter, som den raader over, synes kun at være den timelige Legemliggjørelse af de Ting, som ere aandelige og fuldkomne. Skaberen sagde, at han dannede alle Ting aandelige, førend han skabte dem timelige. (Pearl of Great Price.) Blomsterne, der florere og dø paa Jorden, ere maaske

---

*) **Et tilsyneladende Mirakel.** For nogle Aar tilbage besøgte Hrr. Werner Siemens (en berømt tysk Videnskabsmand) Pyramiden ved Ghizeh, og ledsaget af to arabiske Vejvisere, besteg han Toppen. Han opdagede, at Atmosfæren var meget gunstig for elektriske Frembringelser. Han fastgjorde en stor Messingknap til en tom Vandflaske, som en af Araberne holdt i sine Hænder, satte derpaa sin Knokkel i kort Afstand fra Knappen og frembragte derved en Mængde prægtige funklende Gnister, der vare ledsagede af en knitrende Lyd, som følger elektriske Udbrud. Vejviserne betragtede dette overnaturlige Skue med Forbauselse og Frygt, hvilket naaede Højdepunktet, da deres Mester løftede sin Stok over sit Hoved, og den var omgiven af en straalende St. Elmo's Lysflamme. Dette Særsyn var mere, end de overtroiske Beduinere kunde udholde; de stode skjælvende foran en Troldmand, som kunde haandtere Ilden og Lynilden som et Legetøj, og som bar en Miniaturtorden i sin Frakkelomme. De løb derfor ned ad Trapperne med halsbrækkende Fart og forsvandt snart i Ørkenen; de vare saa forskrækkede, at de glemte at fordre deres udlovede Betaling, hvilken Omstændighed alene var intet ringe Mirakel.

repræsenterede foroven af uforgjængelige Blomster af overnaturlig Skjønhed og behagelig Vellugt. Mennesket er skabt i Guds Billede; hans Aand er, skjøndt den er formørket formedelst Vedtægter og svækket ved slette Vaner, dog et faldent Sindbillede paa udødelig Tankekraft og guddommelig Fornuft, og omendskjøndt Afgrunden, der adskiller det Menneskelige fra det Guddommelige i Tanker, Attraa og Handlinger, er saa vid som Afstanden mellem Himmel og Jord — thi ligesom Stjernerne ere over Jorden, ligesaa ere Guds Veje over Menneskenes Veje —, saa kunne vi dog ikke betvivle, at en nøjagtig Lighed eksisterer mellem det Aandelige og det Timelige. Da Elisas Tjeners Øjne bleve aabnede, saa han en Hærskare af himmelske Krigere, der bedækkede Bjergene ved Dothan, — Stridsvogne, samt Mænd tilfods og tilhest, bevæbnede for at stride mod Syrierne. (2 Kon. 6, 13—18.) Da Israel omringede Jericho (Jos. 6.), kunne vi saa ikke tro, at Fyrsten over Herrens Hær (Jos. 5, 13. 14.) og hans himmelske Følge vare der, og at Jerichos Mure styrtede formedelst den overlegne Engleskare, understøttede af den menneskelige Armees Tro og Lydighed?

Nogle af Menneskenes nyeste og største Bedrifter med Hensyn til at anvende Naturens Kræfter nærme sig en Tilstand af aandelig Tilværelse. At høre et Uhr pikke paa et Hundrede Miles Afstand; at tale med en almindelig Stemme og blive hørt fra den ene Ende af Landet til den anden; at signalisere fra den ene Verdensdel og blive forstaaet paa den anden, endskjøndt Oceanet raser imellem dem; at bringe Lynilden ind i vore Hjem og formaa den til at gjøre Tjeneste som Lys og Brændsel — er ikke dette Mirakler? Muligheden af saadanne Ting vilde ikke være bleven modtaget med Troværdighed førend deres virkelige Fuldbyrdelse.

De Forenede Staters Præsident kan, medens han sidder i sin Stol i Nationens Hovedstad, tale til hvilkensomhelst Del af Landet, selv til de yderste Ender deraf; og hvis Batterierne og Ledningerne ere i god Stand, og hvis Telegrafisterne og Embedsmændene ere paalidelige, da kan han blive rigtig underrettet om enhver vigtig Hændelse over hele Landet. Planeterne i Verdensaltet ere lige saa sikkert forbundne med et gjensidigt Kommunikationssystem, der er forbausende fuldkomment i dets Virksomhed og Anvendelse.

Disse og andre af Skabelsens utallige Underværker ere udførte i nøjagtig Overensstemmelse med Naturens Love, hvilke ere Lovene af Naturens Gud.

Men vi maa atter vende tilbage til en nærmere Drøftelse af de særegne Tilkjendegivelser af de aandelige Gaver i Kirken.

**En Opregning af de aandelige Gaver** kan ikke tilfulde gives af Menneskene, eftersom Faderens Velsignelser til sine Børn ere saa mangfoldige og omfattende. Men alligevel ere de mest almindelige af disse aandelige Tilkjendegivelser blevne beskrevne af inspirerede Skribenter og med Aabenbarelsens ufejlbare Ord. Pauli Skrivelse til Korinthierne (1 Kor. 12, 4—11.), Moronis sidste Formaningstale til Lamaniterne (Moroni 10, 7—19.) og Herrens Ord, der er aabenbaret til hans Menighed i denne Uddeling (Pagtens Bog 16.), benævne mange af de store aandelige Gaver. Af disse Skriftsteder lære vi, at ethvert Menneske har modtaget nogen af Guds Gaver, og at i den store Forskjellighed af Gaver Alle ikke modtage de Samme.

Herren siger: „Til Nogle gives det

ved den Helligaand at vide Forskjel i Naadegavernes Uddeling . . . . Og atter gives det Nogle ved den Helligaand at kjende de forskjellige Virkninger, om det er af Gud, at Aandens Aabenbarelse maa blive given Hver til det, som er nyttigt. Og atter, sandelig siger jeg Eder, Nogle gives Visdoms Ord ved Guds Aand, en Anden Kundskabs Ord, at Alle kunne lære at handle klogt og forstandigt. Og atter, Nogle gives Tro til at vorde helbredede, og Andre gives at have Tro til at helbrede. Og atter, Nogle gives at gjøre kraftige Gjerninger, og Andre gives at profetere og Andre at bedømme Aanderne. Og atter gives Nogle at tale med Tungemaal, og en Anden gives at udlægge Tungemaal; og alle disse Gaver komme fra Gud til Guds Børns Nytte." (Pagtens Bog 16, 6. 7.)

**Tungemaalsgaven og dens Udlæggelse.** Tungemaalsgaven var en af de første mirakuløse Tilkjendegivelser af den Helligaand iblandt Apostlene i forrige Dage. Den var af Frelseren indbefattet iblandt de særegne Tegn, der skulle følge dem, som tro. „I mit Navn", sagde han, „skulle de tale med ny Tunger". (Mark. 16, 17.) Den tidlige Opfyldelse af dette Løfte med Hensyn til Apostlene selv indtraf, da de paa den følgende Pintsefest vare forsamlede paa et Sted og bleve fyldte med den Helligaand, saa at de talede i fremmede Tungemaal. (Ap. Gj. 2, 4.) Da Evangeliets Dør først aabnedes for Hedningerne, frydede de sig i den Helligaand, der blev udøst over dem, hvilket bevirkede, at de talede i Tungemaal. (Ap. Gj. 10, 45. 46.) Denne tilligemed andre Gaver aabenbarede sig blandt nogle af Disciplene i Efesus ved den Lejlighed, da de modtoge den Helligaand. (Ap. Gj. 19, 6.) Denne Gave, der atter er lovet til de Hellige, gjør sig ofte gjældende i denne nærværende Husholdning. Dens fornemste Anvendelse er at frembringe Lov og Pris, hellere end at give Undervisning og at prædike, og dette er i Overensstemmelse med Pauli Lærdomme: „Thi den, som taler med et fremmed Tungemaal, taler ikke for Mennesker, men for Gud." (1 Kor. 14, 2.) En overordentlig Aabenbarelse af denne Gave blev, som allerede henthdet til, udvist ved Fødernes Omvendelse paa Pintsefestens Dag, da Apostlene, der talte til Mængden, bleve forstaaede af alle de forskjellige Klasser, Enhver hørte deres Lære blive prædiket i deres eget Tungemaal. (Ap. Gj. 2, 6—12.) Denne specielle Gave var her forenet med højere Begavelser og Kræfter; og ved denne Lejlighed blev der givet Lærdomme og Formaninger samt profeteret. Udlæggelsesgaven kan indehaves af den Samme, som taler i Tungemaal, men mere almindeligt er det, at de to forskjellige Gaver udøves af forskjellige Personer.

(Fortsættes.)

---

# Genesareths Sø.

Denne dejlige Indsø, ogsaa kaldet den galilæiske Sø eller Søen ved Tiberia, er tretten engelske Mile lang ($2^5/_6$ dansk Mil) og omtrent halvt saa bred. Den er et af de mest fortryllende og oplivende Steder i hele det hellige Land. Det mørkeblaa Vands straalende Overflade titter frem imellem Bjergene og er derfor af det østerlandske Folk, der bruger en hel Del figurlige Talemaader, kaldet „Landets Øje." Mod Nord og Syd sees frugtbare Marker,

medens smukt dannede Bakker og Bjerge bekranse Søens Øst- og Vestside. Fra deres stejle og romantiske Klippeegner strømmer Vandet i klare Bække med hurtig Fart ned i det skinnende Bassin. Under Tiden fare pludselig stive Kulinger og Orkaner over dette rolige Vand, der med en svejtsisk „Føhn" sætter det i et hæftigt Oprør; men som Regel tager det ikke lang Tid, førend det er stille og roligt igjen som sædvanlig.

Den galilæiske Sø har en Overflødighed af bedste Slags Fisk; Vandet er rent, ferskt og af en kjølig Temperatur; Bunden og Strandbredderne ere sandige. Klimaet og Jordbunden i de omkringliggende Egne ere skikkede til at frembringe saa ypperlige og delikate Frugter, som nogensinde kunne avles i hvilketsomhelst af de tropiske Lande; af saadanne Frugter kan nævnes Dadler, Citroner, Granatæbler, Vindruer og Meloner; ligeledes avles Indigo og alle Slags Kornsorter. Hvis Indbyggerne vare mere foretagsomme, da vilde denne dybe Dal imellem disse Bjerge blive forvandlet til et virkeligt Drivhus, hvor Ægyptens, ja selv Arabiens Produkter kunde vokse. En Overflødighed af Træer og Krat afvekslende med Kornmarker ses paa den nordvestlige Strand. Oleandertræet spreder et Hav omkring sig af dets rosenfarvede Blomster, der kappes med Morgenrøden om, hvem af de to der er skjønnest. Fra Naturens Løvsale høres Blaahalsens og Nattergalens Melodier, og fra Klippernes Huler Vildduernes Klagesang.

Den frugtbare Dal ved denne dejlige Sø var en Gang overfyldt af en Mængde Mennesker, som havde det travlt i deres forskjellige Beskjæftigelser. Byer og Stæder, der bare Præg af Velstand og Lykke, saasom Kapernaum, Korasin, Bethsaida, Magdala og Tiberias med deres fortryllende Haver og Marker og med Frugthaver, som til enhver Aarstid bare Frugt af den fineste Slags, dannede en yndig mosaisk Krans omkring denne Indsø lig en kostbar Indfatning af en ædel Diamant. Næsten tolv Hundrede Fiskere fandt her deres Livsophold; to Hundrede og halvtreds Baade og Fartøjer vare i Virksomhed med Fiskeri, med at fragte og transportere Rejsende i alle Retninger, da Søvejen var den almindelige Rejseforbindelse mellem alle de omliggende Byer og Stæder.

Denne Egn var den mærkværdige Skueplads, hvor mange af Frelserens Mirakler og Undere bleve udførte. Han boede i Kapernaum. Han, som kunde gjennemtrænge ethvert Hjerte og læse Menneskenes Tanker, valgte her, ud af denne virksomme Folkemængde, nogle af sine fornemste Apostle. I denne saavel som i de omliggende Egne kastede denne store, ædle Menneskefisker utrættelig sit Garn ud. Hans indtagende Væsen og Udseende vandt Alles Hjerter, og hans vise Ord og mirakuløse Kraft blev kjendt overalt, i Skolerne, i Husene, paa de blomstrende Bjergskraaninger og paa Skibenes Dæk, ved de Syges Leje og i Bjergkløfterne, de Besattes og Vanvittiges Opholdssted. Men nu sørger det forladte Landskab lig en Enke. Der findes ikke Spor af Kapernaum, som blev ophøjet til Himlen, ejheller Korasin eller Bethsaida. Skovene og Vingaardene ere forsvundne fra Højene, og kun hist og her ses et ensomt Palme-, Figen- eller Oljetræ. Det vellugtende Balsamtræ, som fordum blomstrede ved Søens sandige Bredder, vokser der ikke mere, og i Stedet for de Hundreder af Fartøjer sees nu kun en ensom Baad med et hvidt Sejl, der er i Færd med at fragte Brænde fra den østlige Strandbred til Byen Tiberias.

Mill. Star.

---

# Den 1ste Oktober 1894.

Fra »Juvenile Instructor« optage vi følgende Smaastykker, der fremkomme i dette Blad, som en Redaktionsartikel:

### Nadverens Sakramente for de Syge.

Spørgsmaal ere blevne rettede til os angaaende det Passelige i at administrere Sakramentet til dem der ere syge og ude af Stand til at komme til Sakramentmøderne.

Der kan ikke være noget Upassende i at Kredslærerne eller andre af Kirkens Embedsmænd administrerer Sakramentet til de Syge i deres Hjem, naar de ikke ere i Stand til at besøge Forsamlingerne. Naturligvis, hvis Sygdommen ikke er af en alvorlig Natur eller at den er af en kort Varighed, da er dette ikke nødvendigt; men i langvarige Sygdomstilfælde er det en Trøst og Velsignelse for de Lidende, at Sakramentet bliver administreret til dem.

### Tempelordinanser.

En anden Korrespondent spørger:

Først: „Hvis en Familie annammer Evangeliet i Adspredelsen og emigrerer til Zion; Forældrene modtage deres Begavelser, og derefter Børnene; den ene efter den anden af dem blive ægteviede i Templet og erholde deres Begavelser, hvorved deres og Forældrenes Navne blive nedskrevne i Bøgerne, og ingen af dem ønske at blive adopterede i nogen anden Familie, er det da nødvendigt, at saadanne Børn skulle alle gaa tilsammen paa en Gang for at blive beseglede til dem, som af Naturen besidde Enerettigheden til at eje saadanne Børn?"

Det er uden Tvivl nødvendigt at de skulde gjøre dette, undtagen de ere fødte under den nye og evige Pagt — det vil sige, efterat deres Forældre ere blevne beseglede til hverandre for Tid og Evighed af dem der have Præstedømmets Myndighed.

Andet: „Vil hvadsomhelst Arbejde udført i Templet af saadanne Børn for nogen af deres Forældres Slægtninge, saasom Daab eller Besegling for de Afdøde være gyldigt, eller vil det være ugyldigt — det vil sige, før de blive beseglede til deres Forældre?"

Det vil være fuldkommen gyldigt.

Tredje: „Forstaas det ikke paa den Maade, at naar en Datter bliver gift, hun da forlader sin Faders Familie og gaar over til den Familie, der hører til den Mand, med hvem hun bliver gift, og vil tilhøre den Familie for stedse? Hvis dette er Tilfældet, hvad Gavn er det saa for hende at blive beseglet til sine Forældre?"

Det er nødvendigt, at Børnene skulle besegles til deres Forældre; Hensigten med Adoptionsloven er at sammenføje vor Fader Adams Familie med det Baand som er givet og sanktioneret af Præstedømmet, hvilket er Guds Myndighed her paa Jorden. Herren har sagt, at Ægtevielser der ere forrettede udenfor Guds Præstedømme, ere ikke anerkjendte af ham i Evigheden. For saaledes at kunne opretholde Familieorganisationen, maa der udføres en Ordinanse, hvorved

dette kan opnaas, og denne Ordinanse er Adoptionsloven. Formedelst denne Ordinanse vil Menneskeslægten blive sammenknyttet fra Slægt til Slægt, lige tilbage til Adam. Naturligvis, de Slægter, der have haft Ægtevielses-Ordinansen administreret til dem med Fuldmagt af det hellige Præstedømme behøve ikke at modtage Adoptionsordinansen; thi den beseglende Myndighed ved hvilken Mænd og Hustruer blive forenede, gjør, at deres Afkom er lovgyldig i Herrens Øjne. Adoptionsloven er derfor til Gavn for dem, der ere fødte af Forældre, som ikke ere blevne ægteviede med det hellige Præstedømmes Fuldmagt. I det omtalte Tilfælde, at en Datter bliver beseglet til sin Mand, der tilhører en anden Familie, da fritager dette hende ikke fra Adoptionsloven. Hvis hun er født udenfor den nye og evige Pagt, da maa hun nødvendigvis, hvis hun vil være i den rette Familieforbindelse, adlyde Adoptionsloven, og denne Lov vil sammenknytte hende til hendes Forældre.

### Dommen.

Vi ere blevne adspurgte:

„Ville Menneskene blive dømte og belønnede i Følge deres Gjerninger, enten de annamme Evangeliet eller ikke?"

Vi svare:

Skriften lærer os, baade Bibelen og Mormons Bog, at alle Mennesker ville blive dømte i Følge deres Gjerninger gjorte i Kjødet. I denne Dom vil der blive taget Hensyn til hvilken Grad af Lys Enhver har været i Besiddelse af, medens han levede her paa Jorden; eller for at tale mere tydeligt, det største Lys som stod til deres Raadighed og hvilket de havde Lejlighed til at modtage, tilligemed de Bevæggrunde, der tilskyndede deres Handlinger. Thi Gud, der kjender alle Hjerters Hemmeligheder, vil ogsaa tage i Betragtning Menneskenes Motiver og Hensigter, saavel som de Handlinger der udsprang derfra. De der ikke have haft Evangeliets Lov aabenbaret for dem ville ikke blive dømte i Følge denne Lov, men med en underordnet Lov, og i alle Fald er det fornuftigt at tro, at det vil blive efter den Lov, hvilken de selv anerkjendte som en Rettesnor gjennem Livet for deres Vandel og Handlinger.

Menneskene ville blive belønnede, om de have gjort Godt, selv førend de annamme Evangeliet i Aandeverdenen. Vi tro, at dette vil blive Tilfældet med mange i den telestiale Herlighed; den Aabenbaring der blev given til Joseph Smith og Sidney Rigdon angaaende de forskjellige Grader af Herlighed bringer denne Fremstilling i vore Tanker.

De ville, medens de befinde sig i denne Tilstand, blive betjente af Væsner fra den terrestriale Herlighed og have det Privilegium at modtage det Budskab som disse Tjenere forkynde.

---

### Afløsning.

Ældste C. W. Sørensen løses fra at præsidere over Aarhus Konference med Tilladelse til at rejse hjem til Zion. Broder Sørensen har virket med Nid-

kjærhed og Flid for at forkynde Evangeliet i dette Land; han har præsideret over Aarhus Konference i over et Aar.

Vi ønske ham en behagelig Hjemrejse.

---

### Afløsning og Beskikkelse.

Ældste Theodor Petersen løses fra at arbejde i Aalborg Konference og beskikkes til at præsidere over Aarhus Konference.

**Peter Sundwall,**
Præsident over den skandinaviske Mission.

---

## Korrespondance.

Kristiania, den 25de September 1894.

Ældste John A. Olsen og Medarbejdere paa „Nr. 14."

Kjære Brødre!

Vi ankom hertil i god Behold efter vor Forventning, om Morgenen den 22de ds., og mødtes af Præsident H. J. Christiansen.

Vi bleve vel modtagne og de Hellige hersteds have lagt for Dagen deres Kjærlighed, som de have til dette Værk, ved at gjøre saadanne storartede Forberedelser for Konferencen. Jeg er vis paa, at Alle sætte Pris herpaa, og de Brødre, som have været beskjæftigede med at prædike Evangeliet i deres Arbejdsmark de sidste seks Maaneder, og hvis Modtagelse er ikke altid saa god blandt de forskjellige Folk som de omgaas, føle i Særdeleshed vel, naar de have en Lejlighed til at mødes sammen nogle faa Dage ved en saadan Anledning, og paa samme Tid modtage den venlige Behandling, der er dem udvist af de godhjertede Hellige.

De Hellige have i Sandhed gjort meget her for at gjøre det behageligt for os og vi have været omgivne af Blomster og Rosenduft. Forsamlingslokalet er dekoreret højst smagfuldt og det har taget en god Del af Blomster og Grønt for at udføre dette, hvilket Arbejde er udført med stor Kunst for at gjøre vort Forsamlingssted saa interessant og tiltrækkende som muligt. Vi have haft en ypperlig Konference. Missionærernes Rapporter have været gode og Ældsterne der finde mange Venner iblandt de Mennesker, som de omgaas for at bibringe dem Sandhedens Principer, føle sig opmuntrede for den gode Udsigt der er for Guds Værks fremtidige Fremgang iblandt det norske Folk. Ikke mindre end 52 Sjæle ere blevne tillagte Kirken i dette Land i de sidste seks Maaneder. En god Aand er raadende blandt de Hellige og Ældsternes Vidnesbyrd have været oplivende, da der fra dem er fremgaaet, at Herren er med sit Folk, og at hans Aand og Kraft har hyppigt givet sig tilkjende ved mange Lejligheder blandt dem, saasom de Syge ere blevne helbredede og de Bønner, som ere blevne opsendte til Naadens Trone af Frelserens ydmyge Efterfølgere ere blevne hørte og besvarede.

Vore Møder have været vel besøgte,

og vi have erholdt nogle ypperlige Lærdomme af Guds Tjenere, med Hensyn til Evangeliets Principer. Apostel Lunds Taler angaaende Frelserens Mission og den store Naade, hvorved Frelse er skjænket til en falden Verden, samt om Mormons Bogs Troværdighed, vare saa tydelige og belærende, og saa indlysende, at Ingen, der lyttede til dem med et oprigtigt Ønske om at blive belærte, kunde undgaa at forstaa Sandheden.

Konferencen sluttedes om Mandagen med et Præstedømsmøde, der varede næsten i fire og en halv Time. I denne Forsamling talte alle Ældsterne og det var meget rørende at høre dem fortælle om de forskjellige Tildragelser i Missionslivet. Mange Vidnesbyrd bleve givne i denne Forsamling om at Herren ihukommer sine Tjenere, at han ikke forglemmer dem, naar de ere i Nød men hører deres Bønner og hjælper dem ud af alle Vanskeligheder.

Sangkoret fremmødte i fuldt Antal og vi have haft den Fornøjelse at lytte til en udmærket Sang, hvoraf flere Numre vare specielt udvalgte og indøvede for Anledningen. De bleve udførte paa en graciøs Maade og det tilkommer Lederen og hans Medhjælper samt alle Medlemmerne af Sangkoret Kredit, for den Opofrelse de udvise i at gjøre denne Del af vor Gudsdyrkelse til en Sukces.

I Aften ere vi inviterede af Sangkoret til en fri Koncert.

Imorgen Eftermiddag rejse vi til Stockholm.

Præsident Lund og Brødrene her sende Dem alle deres bedste Hilsen.

Eders Broder i Evangeliet

Peter Sundwall.

---

# En Rundrejse i Kjøbenhavns Konference.

Konferencepræsident C. J. Christensen skriver: Efterat have besøgt alle Grenene i Konferencen, vil jeg give en kortfattet Beretning om dens Tilstand. Den 7de Juli besøgte jeg Slagelse i Sydvest-Sjællands Gren, hvor jeg efter Omstændighederne fandt Tilstanden meget god. De Hellige føle for det meste vel i Evangeliet og bevise deres Nidkjærhed ved at besøge deres Forsamlinger, endskjøndt de bo meget adspredt. Jeg besøgte en gammel trofast Søster, der annammede Evangeliet i 1851, men som er forskudt og foragtet af sine Børn, fordi hun ikke vil forkaste Mormonismen. Jeg følte til at velsigne den gamle firsindstyveaarige Søster for hendes Standhaftighed i Evangeliet. Brødrene Christen Petersen og L. P. Christiansen vare glade ved Udførelsen af deres Arbejde i denne Gren. Den 13de samme Maaned rejste jeg til Falster, Øernes Gren. Paa Vejen dertil blev jeg venligt modtagen i Næstved af Broder Rasmussen, som fulgte med mig til Øerne, hvor vi med Glæde mødtes af Missionærerne H. P. Nielsen og Lewis Madsen. Den 14de afholdt vi Forsamling i et privat Hus med Tilladelse af Lejeren; mange benyttede sig af Lejligheden, eftersom der ikke havde været offenlige Forsamlinger i denne By i et Tidsrum af et Par Aar. Aarsagen var denne, at Øvrigheden har truet med at landsforvise vore Missionærer og har gjort det i flere Tilfælde, dog ikke i den senere Tid. Brødrene føle godt i Evangeliets Tjeneste og virke

efter bedste Evne for Udbredelsen af Sandheden. Den 9de August besøgte jeg Bornholms Gren, hvor Broder A. C. Olsen og J. F. Petersen havde lejet en meget stor og smuk Sal og havde averteret vor Forsamling i to af Byens Aviser, Borgmesteren havde sagt paa det bestemteste, at vi ikke maatte afholde Møder, og som Følge heraf sendte han to Politibetjente til Forsamlingssalen; vi formodede at det var i den Hensigt at forhindre Mødet; derfor forsøgte vi Frelserens Raad, nemlig at være snilde som Slanger men enfoldige som Duer. Vi udviste den tilbørlige Agtelse og Respekt for Øvrigheden og bleve til Gjengjæld venligt behandlede af Betjentene, der overværede hele Mødet. Salen var fuld af stille og opmærksomme Tilhørere. Derefter besøgte jeg Holbæk den 29de August, hvor jeg ligeledes blev venligt modtaget af Brødrene Ole Olsen og James Larsen; her havde vi ogsaa en meget interessant Forsamling i en pæn Sal som Brødrene havde lejet i Anledning af mit Besøg. Sidst af Alle besøgte jeg Helsingør, hvor Broder C. G. Christiansen og James Larsen havde lejet en meget smuk Sal og averteret vort Møde i Byens Aviser. Resultatet blev, at vi havde en behagelig Tid, og jeg kan sige, at det har været mig en stor Glæde og Tilfredshed at besøge mine Brødre i denne Konference og finde dem ivrige og nidkjære i Udførelsen af deres Pligter samt at finde de Hellige i Nydelsen af en stor Grad af Herrens Aand, og mit Hjerte er fuldt af Velsignelser for mine Brødre og de Hellige, som jeg er sat til at virke iblandt. Jeg ønsker at Herren maa krone deres Bestræbelser med Lykke og Held.

---

## Vore Gamles Aarsfest i Utah.

Den aarlige Udflugt for vore Gamle har nu været fortsat i 19 Aar. Det var en skjøn Tanke som ingav Ideen om, at paa en saadan Maade give Fornøjelse til vore alderstegne Personer, af hvilke Mange ville, hvis det ikke var for disse aarlige Lystrejser, ikke engang tænke paa at forlade Hjemmet for at omgaas med deres Jevnaldrende eller Mindreaarige.

Ældste Charles R. Savage gives Berømmelsen for at være den, hos hvem denne smukke Tanke først opstod, og han har altid siden været en virksom Befordrer af disse Udflugter, og har i høj Grad, formedelst sin Energi og Nidkjærhed, bidraget til, at disse Fester have lykkedes. Komiteen, som har haft med disse Udflugter at gjøre, har altid søgt at udvælge de Steder, som have været mest passende for de „Gamle," hvor de kunne have Fornøjelse og Underholdning til deres fælles Tilfredsstillelse, og med den Hjælp og Bistand, som Folket paa disse Steder have ydet, ere de aldrig blevne skuffede.

»Saltair Beach Company« tilbød i Aar sin pragtfulde Pavillon til de gamle Folks Fornøjelsessted, og Salt Lake og Los Angeles Jernbanekompagni tilbød at befordre disse ærværdige Folk til Pavillonen. Sammenkomsten derstedes var udmærket, og Alt, som muligen kunde udføres, gjordes for at gjøre det behageligt og fornøjeligt for Gjæsterne. Maaske intet Sted paa Jorden har Nogen været Vidne til et saadant Skue — henimod et Tusinde Personer af

begge Kjøn i een Forsamling og allesammen over halvfjerds Aar gamle! Syv af de Tilstedeværende vare over de Halvfems og et stort Antal vare over firsindstyve Aar gamle. Iblandt disse vare Præsidenterne Wilford Woodruff og Lorenzo Snow; den Førstnævnte bar sine syvogfirs Aar med den samme Smidighed som om han kun skulde være treds Aar, og at dømme fra hans ranke Holdning og Udseende skulde man tro, at han var mindst tyve Aar yngre end han er. I disse to Apostle kunne vore unge Mænd finde en klar Fremstilling af det store Resultat, der kan opnaas, ved at leve et dydigt, maadeholdent og virksomt Liv, og ved at holde Guds Bud og Befalinger. Sandheden overdrives ikke, om man siger, at der findes knap Nogen, som i vore Dage har udført mere legemlig haardt Arbejde end Præsident Woodruff har. Han har ved Siden deraf arbejdet utrættelig med Pennen, og selv nu i hans høje Alder forsømmer han ikke at nedskrive Hændelser som passere samt varetager endnu selv sin private Brevskrivning.

Præsident Lorenzo Snow synes ligeledes at have forglemt, at han har passeret sit firsindstyvende Aar og han udfører sit Arbejde som om han var i sin bedste Alder.

Vi kunne nævne mange flere af begge Kjøn som se ganske velbeholdne ud; ja man kan i Sandhed sige om Selskabet i dets Helhed, naar man tager deres høje Alder i Betragtning, da kunne man forundres over deres livlige og kraftige Udseende.

Mest interessant var det at bevidne den Glæde som lagdes for Dagen, da gamle Venner og Bekjendte mødtes og hilsede paa hverandre. Nogle mødtes som havde været adskilte fra hverandre i mange lange Aar. Der gjordes Bemærkninger om de Forandringer som Alderen havde stemplet paa deres Udseende; men Ingen syntes at være bedrøvede derover, tværtimod var Stemningen livlig, og hvad der i denne Samling af Mennesker, fremfor alt Andet, tiltrak sig Opmærksomheden var den muntre Sindsstemning der raadede; Fryd og Gammen syntes at gjøre sig gjældende i enhver Gruppe.

Jagttagelser have vist, at Munterhed er en af de nødvendige Betingelser for at opnaa et langt Liv. Tungsindighed, Skummelhed eller en nedtrykt Sindsstemning kunne ikke befordre et godt Helbred. Der findes maaske Personer, som kunne leve længe selv med et saadant Sindelag, men de ere meget sjeldne. De som have en haabefuld, munter, jævn og glad Sindsbeskaffenhed have de bedste Udsigter til at leve længe. Eftersom de Sidste-Dages Helliges Religion har den Egenskab at gjøre Folk tilfredse og lykkelige, da er det naturligt at de burde opnaa en høj Alder; og det kan ikke betvivles, at de Sidste-Dages Hellige i Almindelighed blive gamle.

Rejsende, som besøge os, tale alle om den Ejendommelighed der eksisterer iblandt os — en Mængde Børn og mange gamle Personer. De sige, at de aldrig nogetsteds forhen have seet saa mange gamle Mennesker i Forhold til Folkemængden, som de faa at se i Utah. I gamle Tider betragtedes disse to Ting, en Mængde alderstegne Personer og en Skare af Børn, som nødvendige for en Stats Vedligeholdelse og Velfærd, — de Gamle til at give Raad og de Unge til at gaa i Krig. Det skulde alligevel være ønskeligt, at vi ikke blandt os skulle være nødsagede til at bruge vore unge Mænd i krigerske Øjemed. — Juv. Inst.

---

# Var Joseph Smith en Profet?

Af C. C. A. Christensen.

(Fortsat fra forr. Aarg., Side 368.)

Det var Herren, som talede saaledes ved sin Tjener, Profeten Jeremias, og neppe kunde denne skaffe Vidnet paa, at den Almægtige virkelig havde inspireret ham eller befalet ham til at udtale og lade denne mærkelige Profeti nedskrive, som ikke skulde opfyldes før, efterat Aartusinder vare hengaaede og de Mennesker, som levede paa den Tid, forlængst vare døde og glemte. Naar man bedømmer disse Mennesker efter Nutidens Kristnes Tænke- og Handlemaade, saa bør man ikke undres over Fortidens Vantro, thi den var ikke større end Nutidens. Intet Under derfor, at denne Profet maatte lide saa megen Forfølgelse af sine Samtidige.

En anden Profet, Ezekiel, profeterer ligesaa tydeligt som forunderligt om Herrens Aabenbarelser i de sidste Dage med følgende Ord: „Og jeg vil udføre Eder fra Folkene og sanke Eder af Landene, som I ere adspredte udi, med en stærk Haand og med en udstrakt Arm og med en udøst Grumhed. Og jeg vil føre Eder i Folkenes Ørk, og der gaa i Rette med Eder Ansigt til Ansigt. Ligesom jeg gik i Rette med Eders Fædre i Ørken i Ægypti Land, saa vil jeg gaa i Rette med Eder, siger den Herre, Herre; og jeg vil lade Eder gaa igjennem under Riset, og jeg vil føre Eder i Pagtens Baand." (Ez. 20, 34 37.)

At dette endnu ikke er sket veed Enhver, som kjender lidt til Historie og Geografi, og vil maaske lige saa let indse, at det maa ske, uden hvilket denne og andre Profeter ville være Løgnere og deres Ord værre end værdiløse. Det vil neppe falde noget fornuftigt Menneske ind, at denne Israels Indsamling skal ske i Himlen, thi al Misforstaaelse maa vige for den tydelige Forklaring af Herren selv: „Og jeg vil føre Eder i Folkenes Ørk og der gaa i Rette med Eder Ansigt til Ansigt. Ligesom jeg gik i Rette med Eders Fædre i Ørken hos Ægypti Land, saa vil jeg gaa i Rette med Eder, siger den Herre, Herre." Den Gang havde de Moses og Aaron til Ledere, medens Herren gav dem Loven fra Sinai Bjerg og førte dem frem og omkring i Ørkenen i 40 Aar og visselig gik i Rette med dem for deres Haardhjærtedhed og Vantro; tilsidst svor han i sin Vrede, at ingen af dem, som udgik af Ægypten i den voxne Alder, skulde indgaa i det forjættede Land, og saaledes vil den Herre, Herre, atter gaa i Rette med sit Folk efterat have udført dem i, hvad han behager at kalde „Folkenes Ørk," „for at udrense de Gjenstridige af deres Midte," Profeten Amos siger: „Sandelig den Herre, Herre skal ikke gjøre Noget, uden han aabenbarer sin Hemmelighed for sine Tjenere, Profeterne," (Amos 3, 7.) og han vil følgelig ikke undlade at gjøre det i de sidste Dage, i hvilke de vigtigste Verdensbegivenheder ville finde Sted i Forbindelse med vor Frelsers anden Tilkommelse.

At det vilde være den Helligaands Virkninger i Forbindelse med Kristi Kirke paa den Tid, vil man maaske indrømme, naar man læser Profeten Joels Profeti: „Og det skal ske derefter (i de sidste Dage), at jeg vil udgyde min Aand over alt Kjød, og Eders Sønner og Eders Døtre skulle profetere; Eders Ældste skulle drømme Drømme og Eders unge Karle se Syner; ogsaa over Tjenere og Tjenestepiger vil jeg i de samme Dage udgyde min Aand.

Og jeg vil give underfulde Tegn paa Himmelen og paa Jorden, Blod, Ild og Røgstøtter; Solen skal omvendes til Mørke og Maanen til Blod, førend Herrens den store og forfærdelige Dag kommer. Og det skal ske, at hver den, som paakalder Herrens Navn, skal undkomme; thi paa Zions Bjerg og i Jerusalem skal være Raad til at undkomme, saaledes som Herren har sagt, og hos de Undslupne, som Herren kalder." (Joel 3, 1—5.) Apostlen Peter anførte denne Profeti som anvendelig paa den kristne Kirke og paaviser Aandens Virkninger paa den første Pintsedag som Opfyldelse paa denne Profeti, men skjøndt vi ikke benægte Petri Forklaring, saa tro vi dog at have Ret til at paavise, at ikke den hele Profeti blev opfyldt den Gang; thi istedetfor at Jerusalem var et Sted til at finde Frelse, saa var den Stad netop da bestemt til total Ødelæggelse paa Grund af Befolkningens store Ugudelighed, og Frelseren havde befalet sine Disciple, deriblandt ogsaa Peter, „naar I da se Ødelæggelsens Vederstyggelighed, om hvilken Profeten Daniel har talet, at staa paa det hellige Sted . . . da fly paa Bjergene, hvo som er i Judæa, og hvo, som er paa Taget, stige ikke ned at hente Noget i sit Hus, og hvo, som er paa Ageren, vende ikke tilbage for at hente sine Klæder; men ve de Frugtsommelige og dem, som give Die i de Dage! men beder, at Eders Flugt skal ikke ske om Vinteren, ejheller paa Sabbathen; thi da skal være saa stor en Trængsel som ikke har været fra Verdens Begyndelse hidindtil, som ikke heller skal blive." (Matt. 24, 15—21.) Det var saa langt fra, at Guds Aand den Gang blev udgydt over alt Kjød, at selv Apostlerne og Tusinder af Guds Hellige maatte lide Martyrdøden, og dog paaviser Apostlen, at den Helligaand vilde bringe Guds Folks Sønner og Døtre til at profetere, og tilmed som Kristne. At dette ikke indskrænkede sig til denne ene Gang, paa Pintsefesten, viser Beretningen, som vi have i Apostlernes Gjerninger saavel som af Brevene. Frelseren havde selv sagt: „Se, jeg sender til Eder Profeter og Vise og Skriftkloge, og nogle af dem skulle I ihjelslaa og korsfæste" osv. (Matt. 23, 34.) Paulus, Barnabas og Andre kaldes Profeter, (Ap. Gj. 13, 1,) og Agabus ligeledes, (Ap. Gj. 11, 27—28,) og Evangelisten Philippus havde fire Døtre; som vare Profetinder. Paulus opmuntrer den korinthiske Menighed til at „tragte efter alle de aandelige Naadegaver, men mest at de maatte profetere," (1 Kor. 14, 1.) og i tolvte Kapitel nævner han Profeter blandt de andre vigtige Embedsmænd i Kirken. Ligeledes siger han, at „Jesus selv beskikkede Nogle til Apostle, Nogle til Profeter," osv. Der er saaledes Beviser nok for, at Profeter vare kristelige Embedsmænd ligesaa meget som Apostle, Biskopper og Præster, samt at Herren selv den Gang havde kaldet og indsat dem i Menigheden „til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning og til Kristi Legems Opbyggelse." Og hvor længe skulde disse Embedsmænd være i Menigheden. „Indtil vi Alle naa til Enhed i Troen og Guds Søns Erkjendelse, til Mands Modenhed og Kristi Fyldes voksne Alder." (Ef. 4, 11—13.)

Ved at lægge nøje Mærke til, hvad Apostlen Peter siger i sin Tempelprædiken (Ap. Gj. 3, 19—21.) finde vi, at han hentyder til en Tid, da alle Ting skulde blive gjenoprettede. Herren siger ved Profeten Malachias (3, 1.) „Se, jeg sender min Engel, at han skal berede Vejen for mit Ansigt, og den Herre,

Herre skal hasteligen komme til sit Tempel, og Pagtens Engel, som I have Lyst til, se, han kommer, siger den Herre Zebaoth. Men hvo kan taale hans Tilkommelse, og hvo kan bestaa, naar han skal ses; thi han er som en smeltende Ild og Tvætterens Sæbe." Endvidere: „Se, jeg sender Eder Profeten Elias, førend den store forfærdelige Herrens Dag kommer." (Mal. 4, 5.) Vistnok forklarer Evangelisten, at dette henthyder til Johannes den Døber, og vi ere fuldkommen enige med ham i saa Henseende, hvad hans Mission paa den Tid angaar, men man maa vel lægge Mærke til, at Johannes ogsaa her forklares at være den Engel, der skulde berede Vejen for Herrens Ansigt, førend den store og forfærdelige Dag kommer, og tillige var han Elias, som skulde komme, (Matt. 11, 10—14.) Han havde altsaa en anden Mission i Egenskab af en Engel, førend den store og forfærdelige Dag for de Ugudelige skulde komme, og tillige som en Elias, hvilket betyder „en Gjenbringer" paa Verdens sidste Tid for at vende Børnenes Hjerter til deres Fædre, og Fædrenes Hjerter til Børnene, at ikke hele Jorden skulde blive forbandet, hvad dens Beboere angaar."

(Fortsættes.)

---

## Dødsfald.

**P. C. Geertsen**, født i Gjøtrup, Danmark, den 26de Juli 1837, afgik ved Døden i Huntsville, Weber Co., Utah, den 22de August 1894.

Afdøde annammede Evangeliet den 5te Oktober 1854, blev kort Tid derefter ordineret til Præstedømmet og arbejdede som Missionær i Skandinavien i de følgende ti Aar. Han emigrerede i 1864 og har siden, ved to forskjellige Lejligheder været tilbage i Skandinavien paa Mission; ved den første af disse præsiderede han over Aarhus Konference, og ved den sidste, 1886—88, arbejdede han for det meste af Tiden paa „Skandinaviens Stjernes" Kontor. I de sidste Aar af hans Liv var han første Præsident over det 57de Quorum af de Halvfjerds.

Han var en nidkjær Arbejder i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige og døde som han levede, i fuld Tro paa Evangeliet. Han efterlader sig en stor Familie og mange Venner, der vil savne hans Bortgang.

**Martin C. Nelson**, Søn af F. C. og Camille T. Nelson, født den 16de Oktober 1882, afgik ved Døden af Diphteritis i Salt Lake City den 28de August 1894.

---

Indhold.



---

**Kjøbenhavn.**

Udgivet og forlagt af **Peter Sundwall**, Sankt Paulsgade, 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

1894.